

Üçüncü Adam

ucuncuadam.wordpress.com'un hediyesidir. Para ile satılmaz.

**Yadigâr Ejder
Hakkında**

**Filmografi ve
Fotoğraf Albümü**

**Yadigâr Ejder
Özel Sayısı**

**“Taksim Parkı’nda
donarak ölmedi!”**

**“Gerçek adı
Yadigâr Ejder değildi!”**

**“Birçok kimse onun
durumuna düşmedi,
çünkü kimse sinemayı
onun kadar sevmeydi!”**

Üçüncü Adam

türk sineması e-dergi

Genel Yayın Yönetmeni
Erhan TUNCER

Grafik Tasarım ve Uygulama
Gürkan BAYAR

Dış Kaynak ve Ulaşım
R. Çağlar KÖKNAROĞLU

www.ucuncuadam.wordpress.com

İçindekiler

3-14 Yadigâr Ejder Hakkında
Yadigâr Ejder Dosyası

Filmografi **15-16**

17-22 Fotoğraf Albümü

Gerçek Adı: Adnan Ayberk

Doğum Yeri: Sivas

Vefat Yeri: İstanbul

Doğum Tarihi: 1951

Ölüm Tarihi: 4.3.1991

Sinemadaki Adı: Yadigâr Ejder

Sinemadaki Diğer Adları: Yadigâr,
Yadigâr Dağdeviren

Gerçek Adı Olduğu Zannedilen
Diğer Adları: Yadigâr Kuzu,
Yadigâr Koyun, Ejder Yadigâr
Kuzu, Adnan Koyuncu, Adnan
Embiya Aybarlı, Adnan Enbiyaoğlu.

Oynadığı Film Sayısı: 216
(www.sinematurk.com)

“Biz ekip olarak onu ne zaman ansak, gözlerimiz doluyor, ufacık bir tebessüm yerleşiyor dudaklarımızın kenarına. Bilen bilir, tertemiz, ufacık bir çocuk yüreği vardır Yadigâr’ın. Rivayettir ki Taksim parkında donarak ölmüş, rivayettir ki yemek yedikten sonra girdiği lokantanın tuvaletinde ayağı kaymış, başını taşa vurarak oracıkta hayatını kaybetmiştir. Öyle ya da böyle tertemiz bir sinema emekçisi kayıp gitmiş sinemamızdan, ardında bir dolu film bırakarak.

Keşke şimdi “Mazlummm!” diye bağırsak da başı önünde sallana sallana gelse. Dövmek için değil, koşup sarılmak için kalksak ayağa. Sinemamıza kattığı güzellikler için teşekkür etsek kendisine.

Ruhun şad olsun Yadigâr.”

Yadigâr Ejder

bu haberi lanetlemek, yazan kişiyi “yalancılıkla” itham etmek, sanırım büyük bir yanlış olur. Çünkü en nihayetinde, yanlış bir yolla da olsa, o yazı ile yıllarca anıldı Yadigâr’ımız, o haber ile hatırlandı. Belki de o haber sayesinde zor durumda olan sinema sanatçılarımızdan bazılarına yardım eli uzandı, emektar sanatçılarımızı unutan birçok kişi -başta Yadigâr Ejder olmak üzere- tüm sanatçılarımızı bir kez daha hatırladı.

Şimdi gelelim esas meseleye; dosyamızın içeriğine... Yadigâr Ejder Dosyası’nı hazırlarken öncelikle onu yakından tanıdığımı öğrendiğim, değerli ağabeyim, şair Hüseyin Alemdar’a ve onunla vefatından bir gün öncesine kadar çalışan emektar yönetmenimiz Günay Kosova’ya ulaştım ve dosyamızın temelini oluşturan, birbirinden kıymetli bilgiler elde ettim. Lakin dosyanın hazırlığı esnasında, çok ilginç bir durumla karşı karşıya kaldığımı belirtmeden edemeyeceğim. Yadigâr Ejder’in ‘nasıl vefat ettiği’ meselesini, onu en yakından tanıyan arkadaşları başta olmak üzere toplam 8 kişiye sordum aldığım cevaplar karşısında bir hayli şaşırdım. Çünkü olayın gerçekleşme sebebine dair aldığım bilgiler birbirine ne kadar yakınsa, vefat ettiği mekân konusundaki bilgiler de birbirine o kadar uzak.

Yadigâr Ejder’in yüksek tansiyon ve şeker hastası olduğunu öğrendiğimde, vefat etme sebebinin, bu rahatsızlıklara bağlı beyin kanaması ya da baş dönmesi sonucu baygınlık geçirerek başını “bir yerlere” vurması olduğunu öğrenmekte çok zorlanmadım. Ama bahsettiğim gibi vefat ettiği mekânla ilgili net bir bilgi hala elimizde yok. En yakın –ve benim

Böyle bir yazı ile tanıtmıştım Yadigâr’ımızı, bloğumuzun açıldığı ilk yıllar. Ona karşı hassasiyetim gün geçtikçe daha da arttı, büyüdü, dallanıp budaklandı. Önce gidip Kulaksız mezarlığında kabrini buldum Yadigâr’ımızın, ardından dostlarına ulaştım, röportajlar yaptım, ses kayıtları aldım, kayıtları ekip arkadaşlarımla birlikte deşifre ettik... Efsane karakter oyuncularımızdan Süheyl Eğriboz ile de kısa bir görüntülü röportaj yaptım. Bu röportaj, ilk yayınlandığı günden beri hala ilgiyle karşılanmakta, Yadigâr Ejder’i seven sinemaseverler tarafından hala konuşulup tartışılmakta.

İlk zamanlarda Taksim Parkı’nda aklıktan donarak vefat ettiğine dair bir yazı okumuş, başka kaynaklardan bilgi edinemediğimiz için koşulsuz kabul etmişim. Bir de üzerine birçok karakter oyuncumuzun hazin akıbetleri eklenince, elimizdeki bu tek veri kıymetlenmiş, “sinema sanatçılarımız parklarda ölüyor kardeşim...” cümlelerini sıklıkla

duyar olmuştum. Lakin biz, Üçüncü Adam ekibi olarak, bloğumuzu açtığımız ilk günden beri, emektar sinema sanatçılarımıza, karakter oyuncularımıza, üçüncü adamlarımıza hak ettikleri değeri vermek için çalışıp durduğumuzdan, benim bu meseleyi inceleme altına almam kaçınılmaz olmuştur. Sinemamız için ve sizler için aylar önce araştırmalarımaya başladım ve nihayet bu gece çalışmamı sizlerle paylaşıyorum.

Öncelikle, elimdeki tüm verilerin sağlamasını yaptıktan sonra, gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki; Yadigâr Ejder, Taksim Parkı’nda dolarak ölmedi... Bu bilgi, aklık ve sefalet içinde günlerini geçiren bazı sinema emekçilerimizin durumlarına dikkat çekmek ve ilgili makamları harekete geçirmek adına “uydurulmuş” bir gazeteci hassasiyetinden başka bir şey değil benim görüşüme göre. Masumane bir tavırla, sadece dikkat çekmek ve bazıları maalesef gerçek yaşanmışlıklara göndermek yapmak adına yazılmış

de öyle olduğunu düşündüğüm-olasılık, olayın bir otelin ya da lokantanın tuvaletinde gerçekleşmiş olması. Bu sonuca, Yadigâr'ımızın boğazına düşkünlüğüne ve İstanbul'a geldiği ilk günden beri otellerde kaldığına dair elde ettiğimiz bilgiler sonucunda varabiliyoruz. Biliyorum bazı okurlarımız "amma da takıldınız bu meseleye" diyor ama takılmayacak gibi değil ki efendim. 60'larda, 70'lerde değil, 1991'de, televizyonların, gazetelerin ülkemizde zirve yaptığı yıllarda, 200 küsür filmde oynamış bir sinema sanatçısı vefat ediyor ve nasıl vefat ettiği ile ilgili net bir bilgi yok! Bu durum sizin de dikkatinizi çekmiyor mu?

Yadigâr Ejder'in mezarı, Beyoğlu – Kulaksız mezarlığındadır.

Sanatçımızın gerçek adını, doğum ve ölüm tarihlerini mezar taşından öğrendiğimizden, geriye bir tek günlerinin nasıl geçtiği ve nasıl bir insan olduğu kalıyor... Onunla ilgili hissiyatlarımı sayfalar dolusu yazmak istiyorum ama onunla oturup sohbet etmiş, dertleşmiş insanlar dururken, bu dosyada bana fazla laf düşmez diyor kredimi başka bir yazıya saklıyor, lafı çok uzatmadan, sizleri röportajlarla baş başa bırakıyorum. Aşağıda okuyacağınız bilgiler doğrultusunda, Yadigâr Ejder'in nasıl bir insan olduğunu, nasıl yaşadığını, hassasiyetlerini, karakteristik özelliklerini ve nasıl vefat ettiğini, varın siz anlayın...

Bu araştırma sonucunda, ben kendi Yadigâr'ımı bir kez daha şekillendirdim ve öğrendiklerim doğrultusunda onu sinema belleğimin en güzel yerlerinden birine yerleştirdim. Şimdi sıra sizde...

Üçüncü Adam / Erhan Tuncer

• Memduh Ün (Yönetmen)

Yönetmenliğini yaptığı Devlet Kuşu filminin çekim hikâyesinde, şöyle anlatıyor Yadigâr Ejder'i;

Yadigâr Ejder'i ilk kez Leventteki evimizden hatırlıyorum; odun kırmaya gelmişti. Üzerinde bir şeyi yoktu, mont vermiştim ona. Kan davasından yattığını, cezaevinden yeni çıktığını söylemişti. Sonra filmlerde gördüm. Cüneyt ve benzeri kahramanlardan sürekli dayak yiyordu. Orhan Aksoy (Devlet Kuşu'nun senaryosunu yazmıştır) onun için yeni bir tip yaratmıştı senaryoda; romandakinden epey farklı bir tipti bu. Yadigâr'ın Yeşilçam'daki en önemli rolüydü belki de. Filmi yeniden izlediğimde çok başarılı buldum onu.

• Ekrem Gökkaya (Oyuncu/Yapımcı)

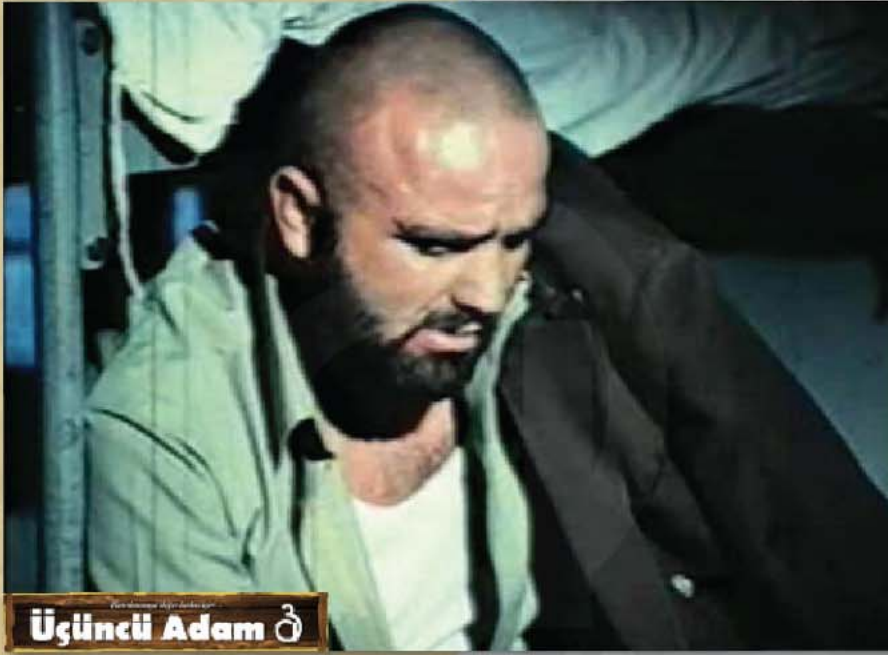
Yadigâr ile beraber oynadığım filmlerin dışında, Kemal Sunal ile oynadığı, Cem ve Cumhuriyet filmine ait filmlerin yapım yönetmeniydim. Kendisi Sivas kökenli idi. Sinemaya girmeden evvela, İstanbul'daki Sivaslı kabadayılar, Sivaslı pavyoncular ve Sivaslı kumarhane sahiplerinin yanlarına takılırdı. Zannede-

rim sabıkalıydı... Ama onun da doğruluk derecesini bilmediğim bir cinayet hikâyesini anlatmıştı. (Bana anlattığı, askerde komutanını vurmuş ve uzun bir süre hapiste yattığı idi). Kendini kurnaz zanneden, aslında 10 yaşını geçmemiş, saf bir çocuk gibiydi... İri cüssesine göre ben çok tarttım, çok korkak adamdı. Çok film çektim onunla, çok oynadım. Vefatı ile ilgili duyduğum; Otelci ile arası açılmış ve gece gittiği bir düğünde, yemek yerine bol tatlı yiyip içki içmiş, Taksim Parkı'nda uzanmışken ölü bulunmuş. Şeker hastasıydı galiba, ayakları hep şişti... Son zamanlarda yürüme zorluğu çekiyordu. Allah rahmet eylesin... Güzel günlerdi...

• Süheyl Eğriboz (Oyuncu)

Bu adam içki içmez. Bir yere gidiyor, açılışa gidiyor, limonatasının içine votka koyuyorlar... Bir daha, bir daha, bir daha... Gırgır geçecekler ya... Biraz da –Allah rahmet eylesin- (çocuk) zekâlıydı... Limonata yerine içiyor... Galatasaray kulübünün karşısında bir otel vardı. Ufacık bir otel... Tuvaleti alaturka... Otele gidiyor, 100 numaraya gidiyor, içkili de zaten...

Üçüncü Adam

Oturuyor, kalkarken ayağı kayıyor, kafasını karşıdaki duvara vuruyor. Bu işte ölüm sebebi; beyin kanaması...

• Hakkı Kıvanç (Oyuncu)

Kardeşim, Yadigâr Ejder, pavyonlarda kabadayılık yapan bir adam... Sonradan sinemaya geldi... Tipi de müsait... Birkaç filmde oynadı... Onu Natuk (Baytan) ağabey aldı, iri yarı ya, Kemal'in (Sunal) karşısına koydu... Onu Natuk ağabey meşhur etti...

• Günay Kosova (Yönetmen)

Yadigar Ejder'i sinemaya ilk geldiğinde, birkaç yerde, en aşağı 7-8 ay her tarafta gördüm. En sonunda Reşit'in kahvesinin orada bana; "Ağabey ne olur, yalvarırım beni bir filmde oynat..." dedi bir gün. Aldım, ben de oynattım, arkadaşlarıma da yönlendirdim. Ondan sonra da (6-7 ay sonra) aldım başrol oynattım, Bazıları Cacık Sever filminde, Aydemir Akbaş ve Necdet Kökeş ile...

En son, Star Tv'de bir Cumartesi gecesi vardı. Aydoğan Ergezer yapımcılığında, Adem Gürses de o

zaman müdürüydü Magic Box'ın. Öztürk (Serengil) ağabey ile biz parodiler yapıyoruz; "Kelaj Show". Yadigâr'ı da Kelaj Show'un parodilerinde oynatıyorum. Kelaj Show'u çekerken ben, kanal ile takıştım. "Tamam..." dedim, "İki tane daha çekeceğiz, daha da çekmeyeceğiz." Hepsini oynatıyorum her bölüm başı para veriyoruz ona. Öztürk ağabey ve onunla son çektik bitti... Aldı parasını. Şimdi neydi, Sadri Alışık Sokak mı ne -Erman Han'a giriyorsun hani-orada bir kahve vardı... Eski Kervan Film'in yanında bir kahve... Akşam biz ayrılıyorz Öztürk ağabey ile ben, Yadigâr da oranın tuvaletine gidiyor. Ama o gün yine tansiyon falan diyordu. Tuvalete giriyor, tuvalete oturuyor... Biliyorsun, tansiyonun en tehlikeli düşmanı kabızlıktır. İkinirken beyin kanaması geçiriyor... Kafasını çarpma falan yok. Beyin kanaması geçiriyor, tuvalette kalıyor öyle. Ölümü o...

Bir de, Türk sinemasında benim bir özelliğim var, eskiden çok isim koyardım. Yadigar'ın gerçek soyadı Kuzu'dur; Yadigar Kuzu... Ejder ismi, Ejder Yadigâr Kuzu... Çalışmadan para verdiğim adamlardan

biridir. Hayata isyan eden bir adamdı. O hale düşmesinde, hep kendine kızan bir adamdı... "Ben niye bu haldeyim?" diye hep kendine kızardı... Kötü bir insan değildi... Bak iyi bir insandı demiyorum, ama asla kötü bir insan değildi. Sette her zaman disiplinli bir adamdı...

• Mehmet Uğur (Oyuncu)

Ben size şöyle anlatayım bakın, Yadigâr öldüğünde başrol oynuyordu. Kemal Sunal ile başrol oynuyordu. Paraya da ihtiyacı yoktu. Yadigâr'a zaten afiş bile yaptırıldılar. Almanya turnesine çıkacaklardı. Ölmeden birkaç gün önce basıldıydı afişler... Öldükten sonra o turneler de iptal oldu. Yadigâr, Öztürk Serengil ile çalışıyordu o sıralar. O zaman Star kanalı yerine, Magic Box vardı. Star ilk olarak Magic Box olarak açıldı. Ben oranın sabah programına bakıyordum. Hediye veriyordum. O sıralar "Kelaj Show" diye bir dizi çekiyorlardı Magic Box'a. İş dönüşünde yüksek tansiyondan dolayı, beyin kanaması geçiriyor, Taksim'de düşüyor. Bir kere daha olmuştu, kurtulduydu. İkincisinde yine yüksek tansiyondan düşüyor, daha da kurtulamıyor. Ölüsü Taksim'de bulunuyor.

Yadigâr parkta ölü bulundu, açlıktan öldü deniyor. Böyle bir şey yok. Kendisini o kadar sevenler var ki, insan gibi insan olanlar onu hiçbir zaman yalnız bırakmadı. Arkadaşları da aynı şekilde... Bizim, burada Sabuncu vardı, şurada otururken küt diye gitti. Bir gün, Meryem filmini çekiyoruz Silivri'de, oyuncu kadınlardan biri geldi oturuyoruz. Muhabbet ederken küt diye gitti. Öyle bir yaygara çıkarmışlar ki... Bizim sinemada kazandığımız parayı da Allah'la şükürler olsun kimse kazanmadı. Çok

şükür çok iyi para kazandık. Olay bu yani...

Birçok filmde Yadigâr, Cüneyt Arkin ile kafa kafaya oynuyordu. Yadigâr, Taksim Parkı'nda ölmedi. Dediğim şekilde oldu olay. Yüksek tansiyondan...

• Kaya Sandık (Işık Şefi)

Yadigâr'ı piyasaya ilk geldiği günden beri tanırım... İlk geldiğinde çekingen, utangaç biri idi. Zaman içinde biraz alıştı. İlk olarak Beyoğlu'ndaki Reşit'in Kahvesi'ne gelirdi, oyunculara bakardı imrenerek. Zaten meşhur olmaya gelen çoğu kişi oraya gelirdi. Hatta duyduğuma göre artistlere böyle dikkatlice bakarken, eski karakter oyuncularından biri gülümseyerek "Ne bakıyorsun deve?" demiş. O da "Abi siz artist misiniz?" demiş.

Karakter oyuncularımızdan Niyazi Vanlı'nın figüran ekibi vardı. Yazıhanesi de Ağa Camii'nin arkasında, Uğur Film'in arka tarafındaydı. Niyazi Vanlı setlere figüran götürmenin yanı sıra kostümcülük de yapardı. İlk defa onun ekibi ile geldi sete Yadigâr, figüran olarak. Orhan Elmas'ın bir filmiydi, adını hatırlayamıyorum. O filmin setinde Orhan ağabey kolladı onu, Yadigâr'a ilgi gösterdi ve "Sen kavgacı ol..." yani "Karakter oyuncusu ol..." dedi. Yadigâr ile ilgilendi o filmde sonra da... Daha sonra da Cüneyt Arkin'in filmlerinde ve diğer filmlerde aranan biri oldu. Arada sette sinirlenir, kendisine takılanlara "Katilim ben, yerim parçalarım sizi..." derdi. Doğru olduğunu zannetmiyorum. Kan davasından kaçıp geldiğini söylerdi ama mantık yürütürsek bu doğru olamaz. Kendisi İstanbul gibi yerde, hem de filmlerde oynuyor... Doğru olsa, oynadığı herhangi bir filmi izleyip kolayca izini bulurlardı... Duyduğum kadarıyla -yanlış

olabilir- Ağâh Özgüç, sinema camiasına ait magazin haberleri yazdığı sırada, o yazmış bu olayı derler...

Yapılan söylenmez, okurlarımız yanlış anlamasın ama boğazına düşkünlüğünü bilin diye anlatıyorum; bir gün çekim dönüşü bir sokakta karşılaştık Yadigâr'la... "Borç ver misin? Kamım aç, yemek yiyeceğim..." dedi. Birkaç sokak ötede bir kuru fasulyeci vardı. "Gel benimle..." dedim, gittik. O sıralar kuru fasulye-pilav 1,5 liraydı. Garsona sordum; "Bu adam doyana kadar yemek yerse ne kadar tutar?" Garson, garibim, Yadigâr'ı şöyle bir süzdü, "Tutsun, tutsun, 10 lira tutsun..." dedi. Nereden bilsin Yadigâr'ın boğazına düşkünlüğünü... 10 lirayı verip çıktım. Sabah geldim, öğrendim ki, bizimki 8 porsiyon kuru-pilav, 4 tane de sütlaç yemiş...

İstanbul'a geldiği ilk yıllarda cebinde çok parası vardı... Annesi vefat ettikten sonra kardeşleri ile miras kavgasına tutuşmuşlar. Mal da, mülk de sizin olsun, başımı derde sokacaksınız diyip İstanbul'a gelmiş. Bu mesleğe de sevdalı. Başta uyardık onu, girme bu işlere, paranı harcama diye ama dinle-

medi bizleri. İlk zamanlar "Zümrüt Otel" de kalırdı. Beyoğlu, Balo Sokağı'nda, İstanbul Banyosu'nun olduğu sokakta... Şimdi yoktur o İstanbul Banyosu...

Sonra günler geçtikçe parası bitti... Sinemadan kazandığını da -ki figüranlar, karakter oyuncularını günlük yevmiye ile çalışırdı- gününbirlik yedi bitirdi. Otelden atıldı. Ben o sıralar Uğur Film'de çalışıyordum. Bir gün, set bitmiş, gece 1-2 gibi eve dönüyordum, sokakta karşılaştım Yadigâr'la... "Otelden çıkardılar..." dedi... Borcunu ödeyemediği için atmışlar garibi mi... Avanos Sokak'ta Uğur Film'in deposu vardı. Işıkları, ekipmanları oradan alır, oraya bırakırdık her gün. Oraya götürdüm, yatacak bir yer ayarladım. Sonra 1 aya yakın ışık deposunda yattı...

Birçok kimse onun durumuna düşmedi, çünkü kimse sinemayı onun kadar sevmeydi. Yine de -ne yapsın, çaresizlikten- arada söylenirdi. İsyân ederdi. Sokağın dengesinin bozulduğu malum yıllarda, işler de bozuldu. Ben de sinemayı bıraktım, Adana'ya yerleştim. Sonraları öğrendim Yadigâr'ın vefat ettiğini. Sonay Kanat diye bir set amirimiz vardı, o aradı, söyledi.

Evin olmak üzere, dakikalarca güldük. Sette yönetmen kraldı...

Ona uygun elbiseyi bulmakta da zorlanırdık. Tarlabası'nda bir terzi vardı, o dikerdi elbiseleri. Normal insana 2-2,5 metre kumaştan pantolon dikilirdi, Yadigâr'a 3,5 metre kumaştan diktirirdik...

Elinde oldu mu çok cömert bir yapısı vardı. Bir gün, bizim her zaman takıldığımız merhum Reşit ağabeyin kahvesi vardı, oranın da maskotu olan bir garsonu vardı; Pire Nemci diye... Pire Necmi bunu çok kızdırmış galiba, Pire Necmi'yi kemerinden tutup havaya kaldırdı...

"Ulan seni yere vurdum mu vık diye ölürsün!" dedi... Kahvedekiler gülmeye başladı. Rahmetli kameraman Salih Dikişçi, "Belanı buldun mu Necmi?" dedi... O sırada Tarık Akan, Fatma Belgen de gelmişti. Tam bir tiyatro olmuştu... Yadigârı sakinleştirdiler, çaylar "Pire Necmi'den!" denildi. Tam on bardak çay içmişti rahmetli... Pire Necmi; "Ulan ocağıma incir ağacı diktin..." derken, merhum Sami Hazinses; "Oh oldu sana... Her zaman gel, avantanı al bundan..." demişti. Gülmüştük... O vakitler bir başkaydı... Kahvenin karşısında yuvarlak masa Papirüs ve daha anlatılmayacak kadar güzellikler vardı... Herkes birbiriyle kardeşçe, dostça yardımlaşırды. O günler çok geride kaldı...

Ben ışıkçıydım, teknik ekibin yeri her daim bir başkaydı... Setçi, dekoratör, makyöz, kameraman ve rejisörler hep bir arada olurduk. İş çıkışı adres, Reşit'in kahvesiydi... Yadigâr, rahmetlik başlı başına bir efsaneydi Türk sinemasında...

• Ahmet Servidal (Kameraman/Yapımcı)

Çok iyi, temiz kalpli, iyi yürekli bir adamdı. Maalesef sadece günlük geçimlerini kurtarabilecek paralar

Benim tanıdığım, arkadaşım Yadigâr, dört dörtlük bir adamdı. Sokakta, kahvede otururken, en ufak bir saygısızlığını görmedim. Bazen figüran kızlar şaka yollu takılırlardı, onlara dahi saygısızlık etmezdi. Mükemmel bir dostluğu, saygın kişiliği vardı.

Bildiğim huylarından biri karanlıktan korktuğuydu. 13-14 yıllık arkadaşım. Çok duygusaldı bir de, arada oturup ağlardı. Ailesinden dolayı çok tedirgindi. İstanbul'a geldiği zamanki parası da bitince çok zor günler geçirdi. Gür, kalın, tok bir sesi vardı ama bir o kadar da korkak bir adamdı. Hep içimden "Allah'ım bu adama her şey vermiş, boy vermiş, pos vermiş, bir tek yürek vermemiş..." diye geçirirdim. Biraz yüreği olsa, etrafında kimse duramazdı. Çok çabuk gaza gelirdi ama... Bazen onu dolduruşa getirir, eğlenirdik. Bir gün kahveye Tarzan Çetin (Çetin Başaran) girdi. Kahramanlık gösterileri yaptı bir iki, göğsüne vurup bağırды falan... Biz de Yadigâr'ı gaza getirdik, "sana mı yapıyor bu hareketleri" diye... Tarzan Çetin de spor yapan, halter kaldıran, kaslı, çok kuvvetli adam...

Bir bilek bileğe tutuştular, Tarzan Çetin, Yadigâr'ın bileğini yerinden oynatamadı... Yadigâr, Tarzan'ın bileğini büküverdi... İnsanüstü bir kuvveti vardı. İnanın, abartmıyorum, el bilekleri, normal bir insanın ayak bilekleri gibiydi. İster inanın ister inanmayın, benim eski evim beşinci kattaydı, taşınırken yardıma geldi. Beşinci kattan, koca buzdolabını tek başına indirdi... Sonra da durmaksızın tüm evi taşıdı. "O kadar yük taşıdım, arada kalmaya gelirim sana..." diye de takıldı bana. Her daim kapım açıktı ona, arada gelir kalırdı da...

Bir gün de Kudret'i (Karadağ) hırpalattık Yadigâr'a, şakasına... Rejisör Semih Evin ile bir filmde çalışıyoruz. Kudret çekim aralarında gelip hava atıyor bizimkine, yok ben şöyle yaparım, yok ben böyle yaparım diye... Biz de gaza getiriyoruz Yadigâr'ı, halletsene şunu diye... "Yok abi yahu..." diyor, "Yönetmen kızar..." Biz de dayanamadık, dedik "Aksine, Semih abi hiç sevmez Kudret'i, gıcık oluyor ona..." Bizimki bir cesaretlendi, tuttu Kudret'i duvara fırlattı. "Parçalarım ulan seni!" diye bağırды... Başta rejisörümüz Semih

kazandılar. Sadece o günleri garanti edebildiler. Ama şunu belirteyim, bizim piyasamızda kimse açıklıktan, parasızlıktan ölmez. Çünkü habermiz olursa mutlaka yardım ederiz. Şimdilerde sorun, kimsenin kimseyi arayıp sormamasında. Oysaki karşılaştığımızda, dertleri sıkıntıları varsa, mutlaka yardımcı oluyoruz emekçi ağabeylerimize, ablalarımıza. Tabii onların bu duruma düşmelerinde yapımcıların da payı büyük... Yadigâr gibi nice karakter oyuncumuzun ekonomik güçlüklerinden faydalandılar... Onları az paralar ile oynamaya mecbur bıraktılar. Çünkü biliyorlardı, başka çareleri yoktu...

Yadigâr çok konuşmazdı. Sessiz, az biraz da ketum bir adamdı. Kimseye derdini anlatmaz, kimseye bir şey söylemez. Herkese dediğimiz gibi ona da arada derdik ki; "Yakınlarının numarasını, adreslerini ver... Allah korusun başına bir şey gelse kimi arayacağız biz?" Hiç yanaşmaz, numara ya da adres vermezdi. Bazen etrafa diklenirdi ama çabuk sönerdi. Kalbinde asla kötülük olduğunu düşünmüyorum. Günde 2-3 işe giderdi diğer arkadaşları gibi. Bizim piyasada bir laf vardır, bizim sokak için söylenir; "Para bu sokakta kazanılır, bu sokakta harcanır..." O sokakta yevmiyelerini alır, o sokakta yer, içer, oyun oynarlardı...

Bildiğim kadarıyla kışın, karlı bir günde, Beyoğlu'ndaki Lades Lokantası'nın önündeki kaldırımda ayağı kayıp düşüyor ve başını kaldırım taşına vuruyor. O şekilde vefat etti diye biliyorum ben. Taksim Parkı'nda öldüğü gazeteciler tarafından uydurulmuş bir yalan...

• Hüseyin Alemdar (Şair)

Yadigâr Ejder / Yüreği Sokakta!
Hüseyin Alemdar

(Üçüncü Adam için özel olarak yazılmıştır.)

Başucu yazarlarımdan Ferit Edgü, Eylülün Gölgesinde Bir Yazdı romanın girişinde şöyle der: "Hiç kimse, ne ölü ne diri, elimden tutmadı!" Bu cümle öyle ya da böyle bana Yadigâr Ejder'i anımsatır. Onun hayatından hâlâ neden bir foto-biyografik roman çıkaramadım diye hayıflanır dururum. Şiire ancak sinemayla ihanet edebilirim der, "hayalağrı" yıllar var romanlarımı sinemaya saklarım. Bu anlamda yazamadığı romanların "başyapıt" tadında filmini çeken büyük usta Lütfi Akad'a sonsuz saygı duyarım. Keşke Orhan Pamuk dâhil, büyük romancılarımızın hepsi aynı zamanda büyük sinemacı da olabilse... Yılmaz Güney'i dışta tutarsak, maalesef böylesi enfes buluşmaların tek bir örneği bile yok ülkemizde! Bir Woody Allen'imiz bile yok mesela!

Ah! Hayattayken pek kıymetini bilmediğimiz, ablak yüzlü, Sivas yanaklı bir Adnan Ayberk'imiz, nam-ı diğer Yadigâr Ejder'imiz gün geçtikçe daha bir var. Her ne kadar

onu Taksim Parkı'nda soğuk bir kış günü donarak öldürdüysek de Kulaksız Mezarlığı'nda Cemal Süreya'ya komşu şiiri ve sinemaları Sonsuzluk ve Bir Gün tadında uyuduğunu hiç kimse merak etmedi. Yadigâr Ejder benim yirmili yaşlarımdır, açlığımdır, yedi sokak yetmiş adım Yeşilçam'a yenilmişliğimdir; bu yaşımı, açlığı ve yenilmişliklerimi sinemacı ağabeylerim de babam da pek bilmez. O yıllarda şimdi Manti ev yemeklerinin deposu olan Ahududu Sokak (Şimdiki adıyla Sadri Alışık) 27 no'lu iş hanının girişinde, çoğu hayatta olmayan sinema insanlarıyla kardeşçe ranzalara kıvrılır yatardık. Bu mekân aynı zamanda Yeşilçam filmlerinde cezaevi olarak da kullanılırdı. Yadigâr Ejder'in yatağı bizimkilerden farklıydı, o ranzaya sığmadığı için çift kişilik divanda kalır; sabahları en erken kalkanımsız o olurdu. Bazen isyanı sokaklara taşardı. O yıllarda hayatını çok iyi gözlemlediğim Yadigâr Ejder'in hüznünü anlar, ne yapsam ne etsem memleketini söyletmezdim. "Karnım nerde doyarsa memleketim orası" derdi; yıllarca yarı aç yarı tok Yeşilçam'la yetindi, isyanlarına rağmen sinema mesleğinden hiç

O otel odalarındadır şimdi

ah, yüreği sokakta!"

Tuhaftır, Yadigâr Ejder'in ölümü çok soğuk bir mart gününe denk gelir. Öyle çoğunluğun yazıp söylediği gibi Taksim Parkı'nda donarak ölmedi; bu kadar acılar karşısında ya hiç ölmeseydi ya da öyle ölseydi! Çukurlu Çeşme Sokak'taki bir kebabçıda fenalaşıp Taksim Hastanesi'ne kaldırıldığında ölmüştü. Meşhur kırmızı kazağıyla son kez onu Taksim Hastanesi'nin morgunda gördüm. Yadigâr olmadan önce bana söylediği iki addan (Adnan Enbiya) biri kolundaki etikette yazıyordu: Adnan Ayberk! 1 Mart'ta doğmuş bir şair olarak, mart ayı ölümleri bana hâlâ dokunur. Hele ki Yadigâr Ejder'in ölümü, o hep dokunacak!

Yukarıdaki yazıya ek olarak, Hüseyin Alemdar'ın bir önceki çalışması olan "Çok Güzel Adamdı Yadigar..."dan birkaç paragrafı sizlerle paylaşıyoruz;

Çok güzel adamdı Yadigâr...

Nasıl ve neremden öleceğimi artık bilemiyorum sevgili Yadigâr! Hani aşkı, şiiri ve sinemaları "yedi sokak yetmiş adım" Yeşilçam tadın-

şikâyetçi olmadı. Babamın dört-beş filminde birlikte çalıştık. Bu çalışmalarda babam Yadigâr Ejder'i idare etme görevini bana verirdi. Devasa bünyesinin içinde ince ve kırılğan bir kalp taşırdı. Ben dâhil birilerinin kalbini kırsa çok geçmez gönlünü almaya çalışırdı. Yıllar önce İzmir'de Cüneyt Arkın'la çektiği hareketli bir film sırasında Cüneyt'in tekmesi en ağırından kasıklarına gelmiş, ayaklarının ağrısını ve şişmesini o filme yorar, yine de Cüneyt Arkın'a ve Yeşilçam'a toz kondurmazdı. Yün çorap üzerine elli iki numara ayakkabı giyerdi. Bazen yedi sokak Yeşilçam'dan terlikleriyle İstiklâl Caddesi'ne bile çıktığı olurdu. Ona yazılmış ilk şiirim Yadigâr Ejder / Yüreği Sokakta! 1986 tarihini taşır ve ilk kitabımda yer alır. O yıllarda toplumcu gerçekçi şiire yakın olduğumdan bu şiir de toplumcu söylem taşır ve tam da bir sinema emekçisinin hayatı gibidir:

"Bırakır yüreğini Alyon Sokağı'nda

girer Bursa Sokağı'na

abidir tüm çocuklara, candır,

yumuşaklığında kocaman ellerinin

yüzünü okşar yine bir çocuğun

Üçüncü sınıf lokantalarda doyurur karnını

uyur üçüncü sınıf otellerde

üçüncü sınıf rollerde oynar

birinci sınıf yürekle-

Hep kötüdür, dağdır, ısırgan olur dostluklara

oysa tepeden tırnağa yürek

tepeden tırnağa acımak

tepeden tırnağa dostluktur

gerçek yaşamında.

Omzumda dinlendirir ellerini

der ki bana: - Sokaktayım!

Tokalaşınız kuş civıltıları siner ceplerine

bir denize açılır gibi açılır sokağa

kırsoylu bir yürek takılır arkasına.

tda herkesten çok sevdiğimiz zamanlarda ikimiz de açlığımızı ve yalnızlığımızı sokaklara bağırıp istiklâl'e çıkar da, aşktan iyi hissederdik ya kendimizi. Senin avantür filmleri terk edip Kemal Sunal filmlerine terfi ettiğin yıllarda, ben değilse de sen çok iyiydin, hatırla! İlk defa üçüncü sınıf otellerden ve üçüncü sınıf lokantalardan kurtulup Gayrettepe'deki beş yıldızlı bir otele taşındığında, senin için Yeşilçam bitmiş sanmış, hatta alttan alta sana sitemkâr davranmıştım.

Bir de "üçüncü adam" olarak Tepebaşı Gazinosu'nda sahneye çıkmışlığın vardır ki, işte onu hiç unutamam! Gazino ve gece kulübü fedailiği dönemlerinde yediğin ölümcül dayacağı bir de...

Açlığıyla, tokluğuyla Yeşilçam'ı geceli gündüzlü terk etmeyen birkaç sinema emekçisinden biri sendin; herkeste ah'ın ve hakkın var!

Sen ki, ideolojisizlik ve ilkesizliğe rağmen beni Yeşilçam'a bağlayan özel insanlarımdan biriydin. Özel demişken, Yeşilçam'la özdeşleşen ve başta senin tabii ki benim de arkadaşım olan sinema emekçilerinin bazılarını yazıma misafir edip, yâdımı Yeşilçam edeyim istedim: Kudret Karadağ, Nizam Ergüden, İbrahim Kurt, Mehmet Samsa, Atilla Ergün, Kâzım Kartal, M. Ali Güngör, Mustafa Özkaya, Yılmaz Kurt, Mustafa Alpay Ziyal... Görüyorsun ki, senle ve arkadaşlarınla birlikte bu sokak o kadar çok azaldı ki ne Sadri Alışık'tan ne de Ayhan Işık'tan hüznün ve keder düşük kare eksik fotoğraf olup geçmiyor artık.

Hayattayken sana yazdığım ilk şiirimi esprili bir dille abartır "ödül heykelciği" gibi kendine kalkan yapardın ya! O şiirin yerine senin ölümünle birlikte başka bir şiirimi,

"Üç Minimal Requiem"i koydum, beni bağışla! Babama ve tüm Yeşilçam yapımcılarına rağmen seni ne çok sevdiğimi ancak böyle anlatabilirdim; çünkü benim şiir kanım sen ve Yeşilçam'dı! 1991 yılının en soğuk o kış gününü, 14 Ocak'ı (Alev Altın'a olan aşkımdan ötürü olacak, ben o güne kaç yıldır 14 Şubat derim, bilmeni isterim.) Ona yazdığın şiirleri ve onu düşünerek söylediğin yanık türküleri kaydetmek isterdim!

Çünkü o günlerde zamanın şiir ve sinema tadında üşüdüğünü birkaç kişi bilebilirdi ancak, onlardan biri sendin, öbürü ben. Tabutuna bile sığmayarak, on kişinin omuzlarında Kulaksız Mezarlığı'nı sonsuz yurt edinmeye gittiğin o günden beri şiir ve sinema renginde içimin soğuk ve ters akıntısı elbette sensin; neyse ki, bu bile bir teselli sanki: Cemal Süreya'nın en sadık komşusu sensindir herhalde oralarda! Arada bir kalbinin ve ayaklarının ağrısını unutup sağa ya da sola dönüp şiire ve sinemalara selam veriyorsundur umarım...

YADIGÂR EIDER İÇİN ÜÇ MINIMAL REQUIEM*

Bir rol oynamak tesellisi

bile yoksa

*çoktan kendimi öldürürdüm!***

1

Kabuk tutmayan bir yaraydı sende sinema

sende yarım ekmek arası hüznünü Beyoğlu

sende tek kişilik intihardı otel odaları

sende birer iç kanamaydı Yeşilçam sokakları

Hava Sokak Ayhan Işık Erol Dernek Sadri Alışık

devasa bir düşçocuktun ablak ve Sivas yüzlü

yedinci sanatın sokaklarında her gün-

sahi, sokaklara ve kendine dökülmeler ki

anlatılması güç bir renkti siyah ve karmakarışık

hayatın kendi olan o siyah roldün sanki her günkü

yapmak için. O Yeşilçam'ın en vefalı işçiydi, bir türlü gidemedi! Alev Altın'a aşkını dile getirdiği şiirler birer manzumeydi sadece. Neyse ki Türk şiirinin en önemli şairi Cemal Süreya'ya komşu, Kulaksız'da..."

"Şimdi isim veremem. Çok değerli bir yönetmen ağabeyimin Yadigâr Ejder'e alaysayarak baktığı bir günde, bizler Ahududu Sokak'taki berbat bir bodrum katında kalıyorduk. Yadigâr'ın divanı çift kişilik bir divandı; bazen bütün gün uyuyup gece kalkardı. Onu yatakta uyurken görenler yatakta iki kişinin uyuduğunu sanırdı. Maalesef çok değerli o yönetmen de Yadigâr da hayatta değil. Bugün ÇASOD ve SODER'e yansıyan bir şey de vardır Yeşilçam'da; Birileri kültürlü, birikimli, entelektüel diye şımartılır el üstünde tutulur, öte tarafta ise Yeşilçam'ın Neşet Ertaş "cahili" emekçileri vardır ki uzun yıllar bu hayattan dışlanmışlardır. Ancak öldüklerinde anlarınız değerlerini..."

• Mesut Kara (Sinema Yazarı)

Cem Erman anlatıyor;

"Yadigâr'la bir gün parasızlıktan Taksim parkında oturuyoruz. Karnımız aç. Bir ekmek ve biraz

Yeşilçam, otel odaları, sokaklar, hayat

hepsi hepsi birer solmuş hatıra kararttılar rollerini

âh, yok şimdi hiçbiri!

2

Tıpkı bir Tarkovski filmi gibi öldün ölümü

öldün kış acıtır gibi film setlerini

öldün aşkı kanatır gibi hayatın klaket sesini

ö l l - d ü ü n !

dilim varmasa da öldün demeye ama

adın beyaz üşüme kumru salâsi sokaklarda

3

Âh, Yadigâr Ejder

içi ıslanmış upuzun ağlamaklı bir roldür şimdi

Cemal Süreya'ya komşu

Kulaksız'da!

*) Sen gittin gideli, üçüncü sınıf lokantalar ve oteller öksüz, üçüncü sınıf roller eksik!

**) Cesare Pavese

Yeşilçam, 17 Ocak 2011

- *Yaziya ekler yine Hüseyin Alemdar'dan;*

Ah! Yıl sanırım 1992 ya da 93...

"Bir Yadigâr Ejder anması... En ağır kış şartlarının yaşandığı bir gece... Davetli olduğu halde gecede katılmayan ya da katılmayan Cüneyt Arkın ve Süheyl Eğriboz'a kızdığımı hatırlıyorum. Rahmetli Yadigar Ejder'e rakip olarak gösterilen Âdem Taşay'ın, geceye katıldıktan iki gün sonra ölmesi ya da öldürülmesi çok hüznüydü. Yadigâr Ejder kadar iri değilse de, Yadigâr'dan daha uzun boylu bir adam o gecenin sürpriziydi. Almanya'dan gelmişti; Yadigâr Ejder'in babası. İki kez Yadigâr'ı Almanya'ya çağırmış işçi

kaşar peyniri alacak para çıktı ikimizden; ucundan ucundan yedik. Hiç unutmam çok sıkıntıdaydık. Yadigâr çok sevdiğim bir arkadaştı, fakat çok garip öldü. Kebapçı Mehmet vardır Parmak-kapı'da. Yadigâr tuvalete giriyor. Çıkmayınca merak edip kapıyı kırıyorlar. Tansiyon yükselmesiyle tuvalete düşmüş. Yüksek tansiyondan beyin kanaması, zaten ayaklarından da hastaydı. Şakacı, hoş, çocuk ruhlu bir arkadaştı. Öyle bir adam Türk sinemasına kolay kolay gelmez. Çok efendiydi, çok utan-ğacı. Herkesin yardımına koşan altın kalpli bir zavallıydı. Nasıl bir Yılmaz Güney, bir Ayhan Işık gelmeyecekse, bir Yadigâr Ejder de gelmez."

• **Divx Planet forumlarından bir üye ise Yadigâr Ejder ile ilgili çok kıymetli bir anıyı şöyle aktarıyor:**

"Küçükken film setinde izlemeye hâsil oldum. Şile – Ağva'da film çekiyorlardı. Yönetmen, Yadigâr Ejder ağabeyimizden kızgın ve sinirli bir hal takınmasını söyledi. Suratını kızart demişti. O zaman nerede adam akıllı makyaj. Mümkün değil. Kendi kendine 4-5 tane okkalı tokat atarak, alnını ovuşturarak (sert bir şekilde) suratını istenilen hale getirmişti.

Hiç unutmam. Rolünü en iyi şekilde yapmaya çalışıyordu. Allah rahmet eylesin."

*Öteki Sinema adlı siteden alıntıdır.

• **Ekşi Sözlük'ten "lantis" adlı üyenin Yorumu;**

"Rahmetli, dayımın çalıştığı otelde kalırdı. Taksim'de Höyük Otel... Parası çıkışmaz, bazen para alamazmış "idare et" dermiş... Dayım da idare edermiş. Bir gün patron gelip, durumu anlayınca kovmuş otelden. Sonraki zamanlarda Taksim Parkı'nda soğuktan donmuş olarak bulunduğu haberi gelmiş. Dayım hala üzülür, anlatır..."

08.10.2012 14:39 lantis

• **Taner Ay (Yazar)**

Yeşilçam Sokağı Fotoğrafları'ndan;

Yağmurlar göğsümde doldurulmaz bir boşluk açtığında, 1979

baharında, firarî yaşamımın kâbuslarına merhem olmuştu, Beyoğlu'nun arka sokaklarında körleşen güneşin sefaleti...

Her gece başımı yastığa gömüp, parmaklarımla kulaklarımı boşuna tıkardım. Kısa bir bomboşluğun ardından, kulak zarlarıma dayanan tetiği çeken nefessiz bir karanlık, yorgun bedenimin ıssızlığında milyonlarca mermi sesine dönüştürdü tarafsız ölümü. Güneş, ıslak Bizans kırmızısı çatıların arkasından yükseldiğinde, bir güne daha uykusuz başlardım. Cihangir'in Arnavut kaldırımlarında yankılanarak inen gözkapaklarım, yalnız, şüpheli ve her an öldürmeye ve de ölmeye hazır bir 1957'linin "kapana kısılmış fare" cinnetinde kıpırtısız açılmalara yapışırıldardı.

Arslan Yatağı sokak'tan Sıraselviler Caddesi'ne çıkıp, oradan da rüzgâr kanatlı ayaklarımla çabucak Reşit'in Kahvehanesi'nin sokağına girerdim. Sabahın ilk saatlerinde, en güvenli

ayında kapkara unutmışlardı.

Sinemadaki Yadigâr Ejder, ölümü kadar trajikti. Her filminde silahlı devrılmaz cüssesi, bir deri bir kemik jönlüğümüzün sinek öldürmez yumruklarıyla devrildi, rol icabı. Cüneyt Arkin'i sevmememin nedenlerinden biri de sanırım Yadigâr Ejder. Çünkü o'nu en fazla Cüneyt Arkin dövmüştü beyaz perdede... Hafızam beni yanıltmıyorsa: Hayatın dövdüğü adamların ağzını burnunu kırmak, zaten Cüneyt Arkin'in sinema felsefesi idi. Yadigâr Ejder gibi emekçilerin ise kaderiydi Cüneyt Arkin misali kıytrık jönlüklere dayak yemek.

yardı Reşit'in Kahvehanesi benim için, ucuz matinerin karanlığında coğrafyadan kaçacağım büyüğü bekleyene kadar...

Hep Yadigâr Ejder'i görürdüm Reşit'in evsizlere ev masalarında, tek başına... Mübalâğasız dev gibiydi... Frankenştayn kaşlarının altındaki kara mor halklara gömülü kan çanağı gözlerinden, kaçak bakardı herkese. İri, kalın parmaklı büyük elleri vardı. Nedendir bilmem, o günlerde Yadigâr Ejder, bende hiç sevmediğim bedavacı imajını uyandırmıştı. Cüssesinin yarattığı terörden faydalanıp, bedava yaşayan birinin gereksizliğini... Her sabah karşıma çıkan bu dev, firarî hayatımdan önce gecenin karanlık sokaklarının birinde yoluma düşseydi eğer, herhalde 9 mm'lik bir tabancadan faili meçhul cinayete kurban giderdi diye düşündüğüm de çok olmuştu metruk zamanımda.

Ne var ki, yıllar sonra, Yadigâr Ejder'i tanıyanlardan Yadigâr Ejder'i dinlediğimde, eski düşüncelerimden çok utandım, damarlarımda kan yerine kahır akrepleri dolaştı günlerce. Sinemamızı, Yeşilçam Sokağı'ndaki sefaletin sahillerinde

kan kusanları, "Türk sineması tarihi" yazarlardan daha iyi bilen Ahmet Zeki Pamuk, bir telefon görüşmemizde, "Çok efendi idi. Çok utangaçtı. Herkesin yardımına koşan altın kalpli bir zavallıydı. Asla selâmsız geçmezdi yanımızdan. Yalnızlığı tercih ederek, en dipteki masalardan birine otururdu hep Reşit'in yerinde. Menderes Samancılar'dan işittiğime göre, aslında varlıklı bir ailenin çocuğuymuş. Ama son günlerinde bir bardak çay içecek parası bile yoktu" diye anlatmıştı bana Yadigâr Ejder'i. Kadim dostumun bu Yadigâr Ejder portresini, sözüne güvendiğim başkaları da doğruladılar, rüzgâra yazılı anılarından...

Ancak, benim istediğim Yadigâr Ejder başkaydı. Sadece sinema ansiklopedilerine giremeyecek bir figüranın ansiklopedik hayatını değil, büyüüp kirlenmediği günlerin Yadigâr Ejder'ini de istiyordum ben, Yeşilçam sokağı fotoğrafları için. Ahmet Zeki Pamuk, kendisine ait zamanlardan çalarak bunları öğrenmeye çalıştıysa da, döktüğü terden kayda değer bir filiz büyümedi: Yeşilçam Sokağı'ndakiler Yadigâr Ejder'i 1991 yılının mart

Beyoğlu'nun örümceklere kuytu sokaklarında cep delik, mide boş dolaşırken, doların dalgalanmasında yaşayanlardan birinin "önce dayak ye, sonra parayı al" teklifine damarlarını yırtan sevinç çığlıkları atmak ister. Ama, toplanır sesi buz tutmuş bir şehrin kurşunî semasından kimsesizliğine. Susulmuş çığlıklarından, Taksim Parkı'na beyaz ağaçlar çizer. Uykusunun faytonlarına yağmuru yorgan yapar orada, içindeki geyiği vururken gece...

Ne var ki, yorganının uçlarına ölüm yağar Taksim Parkı'nda, rüyaları amonyak kokusu bir ölüm. Beyaz ağaçların arasından, artık Cüneyt Arkin'in dövmeyeceği bir Yadigâr Ejder kalkana kadar.

Çalışmada emeği geçen herkese sonsuz teşekkürler...

Üçüncü Adam / Erhan Tuncer

27.5.2013 / 00:00

Filmografi

- Ula Ula Niyazi Sinema Filmi 1991
Tecelli Sinema Filmi 1989
Doktorlar (Akıl Hastası) TV Dizisi 1989
Canımdan Can İste Sinema Filmi 1989
Acı Şarkı Sinema Filmi 1989
Toprağın Gücü (Karadağlı) Sinema Filmi 1988
Sen Benimsin Sinema Filmi 1988
Bombacı Sinema Filmi 1988
Vahşiler Sinema Filmi 1987
Otobüs Yolcuları Sinema Filmi 1987
Enayiler Kralı Murtaza Sinema Filmi 1987
Aşk Peşinde (Figüran) Sinema Filmi 1987
İnfilak Sinema Filmi 1986
İlahi Adalet (Cellât Başı) Sinema Filmi 1986
Tokatçılar (Küçük) Sinema Filmi 1986
Tarzan Rıfka (Bitirim Necati) Sinema Filmi 1986
Sokak Kavgacısı Sinema Filmi 1986
Size Selam Getirmişem Sinema Filmi 1986
Sen de mi Şakir Video 1986
Ninja Gece Savaşçısı Sinema Filmi 1986
Kıratlı Süleyman Sinema Filmi 1986
Gırgır Hafıye Sinema Filmi 1986
Beyoğlu'nun Arka Yakası Sinema Filmi 1986
Bela Sinema Filmi 1986
Balta (Canavar) Sinema Filmi 1986
Şaban Pabucu Yarım Sinema Filmi 1985
Uyanıklar Dünyası Sinema Filmi 1985
Suskun Duvarlar Sinema Filmi 1985
Kanun Adamı Sinema Filmi 1985
Halime Gülme Sinema Filmi 1985
Gariban Beşler Sinema Filmi 1985
Deliye Hergün Bayram Sinema Filmi 1985
İmparator (İzzet'in Adamı) Sinema Filmi 1984
Üşütük Sinema Filmi 1984
Çalsın Sazlar Sinema Filmi 1984
Zalim Dünya Sinema Filmi 1984
Yabancı (Tetikçi) Sinema Filmi 1984
Sonsuz Sokaklar Sinema Filmi 1984
Saydali Sinema Filmi 1984
Kartal Bey Sinema Filmi 1984
Gırgıriye'de Büyük Seçim Sinema Filmi 1984
Geçim Otobüsü Sinema Filmi 1984
Fırtına Kemal Sinema Filmi 1984
Belalı Fedailer Sinema Filmi 1984
Acı Ekmek (Kavgacı) Sinema Filmi 1984
Toprağın Kanı Sinema Filmi 1983
Kılıbık Sinema Filmi 1983
Kalbimdeki Acı Sinema Filmi 1983
Kahreden Kurşun Sinema Filmi 1983
Gırgıriyede Cümbüş Var Sinema Filmi 1983
Futboliye Sinema Filmi 1983
Fatih Sultan Mehmet Sinema Filmi 1983
En Büyük Şaban (Boksör) Sinema Filmi 1983
Azrailin Elçileri Sinema Filmi 1983
Aptal Kahraman Sinema Filmi 1983
Şıngırdak Şadiye (Yadigâr) Sinema Filmi 1982
Ölümsüz Sinema Filmi 1982
Yor Sinema Filmi 1982
Kırmızı Kelebek Sinema Filmi 1982
Kelepeç (Kazım) Sinema Filmi 1982
Kader Bize Düşman Mı? Sinema Filmi 1982
Gırgır Ali Sinema Filmi 1982
Dünyayı Kurtaran Adam Sinema Filmi 1982
Dört Yanım Cehennem Sinema Filmi 1982
Doktor Civanım (Gaffur) Sinema Filmi 1982
Baş Belası Sinema Filmi 1982
Arkadaşım Sinema Filmi 1982
Adile TeYZe Sinema Filmi 1982
Adile TeYZe (Yadigâr) Sinema Filmi 1982
Şabancık (Gazino Valesi) Sinema Filmi 1981
Üç Kâğıtçı (Hamza) Sinema Filmi 1981
Çirkinler De Sever Sinema Filmi 1981
Yapışık Kardeşler Sinema Filmi 1981
Unutulmayanlar Sinema Filmi 1981
Su (Ekrem'in Adamı) Sinema Filmi 1981
Seni Yakacaklar Sinema Filmi 1981
Kader Arkadaşı Sinema Filmi 1981
Gırgıriyede Şenlik Var Sinema Filmi 1981
Davaro (Bekiro'nun Adamı) Sinema Filmi 1981
Bir Damla Ateş (Mahkûm) Sinema Filmi 1981
Antepli (Boyacı) Sinema Filmi 1981
Çile (Fedai) Sinema Filmi 1980
Sarışın Tehlike (Emile) Sinema Filmi 1980
Rüzgâr Sinema Filmi 1980
Renkli Dünya Sinema Filmi 1980
Kır Gönünün Zincirini Sinema Filmi 1980
Kartal Murat Sinema Filmi 1980
Gol Kralı Sinema Filmi 1980
Gerzek Şaban Sinema Filmi 1980
Devlet Kuşu (Murat) Sinema Filmi 1980
Ben Topraktan Bir Canım Sinema Filmi 1980
Beddua (Tecavüzcü) Sinema Filmi 1980
Azgın Bakireler Sinema Filmi 1980
Akrep Sinema Filmi 1980
Şark Bülbülü (Mazlum) Sinema Filmi 1979
İstanbul 1979 Sinema Filmi 1979
İnsan Sevince (Mahkûm) Sinema Filmi 1979
İki Cambaz (Selim) Sinema Filmi 1979
Vay Başımıza Gelenler Sinema Filmi 1979
Umudumuz Şaban Sinema Filmi 1979
Süpermen Dönüyor (Fedai) Sinema Filmi 1979
Püsküllü Bela Sinema Filmi 1979
Nemrud Sinema Filmi 1979
Korkusuz Korkak Sinema Filmi 1979
Kanun Gücü Sinema Filmi 1979
Hayat Harcadın Beni Sinema Filmi 1979
Gazeteci (Fedai) Sinema Filmi 1979
Enişte Sinema Filmi 1979

Yadigâr Ejder Filmografi

- Benim Yaşantım Sinema Filmi 1979
 Aşkın Gözyaşları (Fedai) Sinema Filmi 1979
 Acemi Dolandırıcılar Sinema Filmi 1979
 Şerefsiz Şeref Sinema Filmi 1978
 İyi Aile Çocuğu Sinema Filmi 1978
 İnsanları Seveceksin Sinema Filmi 1978
 Ölüm Görevi Sinema Filmi 1978
 Çarli'nin Kelekleri Sinema Filmi 1978
 Zeynel İle Veysel Sinema Filmi 1978
 Taşı Toprağı Altın Şehir Sinema Filmi 1978
 Toprağı Altın Şehir Sinema Filmi 1978
 Son Sabah Sinema Filmi 1978
 Kılıç Bey Sinema Filmi 1978
 Kene Sinema Filmi 1978
 Kara Murat Devler Savaşıyor Sinema Filmi 1978
 Hedef Sinema Filmi 1978
 Balkona Etti / Haydar Sinema Filmi 1978
 Baba Kartal Sinema Filmi 1978
 Avanak Apti Sinema Filmi 1978
 Ali Baba'nın Çiftliği Sinema Filmi 1978
 Yıkılmayan Adam Sinema Filmi 1977
 Yangın (Emin'in Adamı) Sinema Filmi 1977
 Vur Gözünün Üstüne Sinema Filmi 1977
 Sarhoş Sinema Filmi 1977
 Sakar Şakir Sinema Filmi 1977
 Kara Murat Denizler Hâkimi Sinema Filmi 1977
 Kan (Kerim'in Adamı) Sinema Filmi 1977
 Hıdır (İşçi) Sinema Filmi 1977
 Hakanlar Çarpışıyor Sinema Filmi 1977
 Dila Hanım Sinema Filmi 1977
 Benim Gibi Sevenler Sinema Filmi 1977
 Belki Bir Gün (Oyuncu) Sinema Filmi 1977
 Bazıları Cacık Sever Sinema Filmi 1977
 Baskın (Mafya Adamı) Sinema Filmi 1977
 Baraj (İnşaat İşçisi) Sinema Filmi 1977
 Babanın Evlatları Sinema Filmi 1977
 Baba Ocağı Sinema Filmi 1977
 Akrep Yuvası Sinema Filmi 1977
 Ah Bu Ne Dünya Sinema Filmi 1977
 Adalet Sinema Filmi 1977
 İntikamcı (Fedai) Sinema Filmi 1976
 İki Kızgın Adam Sinema Filmi 1976
 Ölüme Yalnız Gidilir Sinema Filmi 1976
 Yarınsız Adam Sinema Filmi 1976
 Yaman Delikanlı Sinema Filmi 1976
 Tek Başına Sinema Filmi 1976
 Su Perisi Elması Sinema Filmi 1976
 Silahlara Veda Sinema Filmi 1976
 Sevdalılar Sinema Filmi 1976
 Seni Sevmekle Suçluyum Sinema Filmi 1976
 Sahte Kabadayı Sinema Filmi 1976
 Sahte Kabadayı Sinema Filmi 1976
 Parola Kartal Sinema Filmi 1976
 Nereye Bakıyor Bu Adamlar Sinema Filmi 1976
 Nazmiye'nin Koltukları Sinema Filmi 1976
 Korkusuz Cengâver Sinema Filmi 1976
 Kara Murat Şeyh Gaffar'a Karşı Sinema Filmi 1976
 Kana Kan Sinema Filmi 1976
 Kan Kardeşler Sinema Filmi 1976
 Kader Bağlayınca Sinema Filmi 1976
 Hınç (Hasan'ın Adamı) Sinema Filmi 1976
 Gurbetçiler Dönüyor Sinema Filmi 1976
 Evlatlık / Çingar Sinema Filmi 1976
 Defineci Sinema Filmi 1976
 Darbe (Şakir Bey'in Adamı) Sinema Filmi 1976
 Ben Bir Garip Keloğlanım Sinema Filmi 1976
 Baş Belası Sinema Filmi 1976
 Babanın Suçu Sinema Filmi 1976
 Atmaca Ali (Köfteci) Sinema Filmi 1976
 Adana Urfa Bankası Sinema Filmi 1976
 İsyân (Fedai) Sinema Filmi 1975
 İnsan Avcısı Sinema Filmi 1975
 İnce Memed Vuruldu Sinema Filmi 1975
 Yarınlar Bizim Sinema Filmi 1975
 Vay Anasına (Mülayim) Sinema Filmi 1975
 Turhanoğlu Sinema Filmi 1975
 Tolga (Esir Tüccarı) Sinema Filmi 1975
 Oniki Çılgın Kız Sinema Filmi 1975
 Macera Sinema Filmi 1975
 Kral Benim Sinema Filmi 1975
 Harakiri Sinema Filmi 1975
 Enişte (Garson) Sinema Filmi 1975
 Babacan Sinema Filmi 1975
 Ağrı Dağı Efsanesi Sinema Filmi 1975
 Anasının Kızı (Boksör) Sinema Filmi 1975
 Zindan Sinema Filmi 1974
 Vur Be Ramazan Sinema Filmi 1974
 Sevmek Sinema Filmi 1974
 Sayılı Kabadayılar Sinema Filmi 1974
 Karateciler İstanbul'da Sinema Filmi 1974
 Kahramanlar Sinema Filmi 1974
 Gel Gardaş Gel Sinema Filmi 1974
 Dövüşe Dövüşe Öldüler Sinema Filmi 1974
 Beyto (Çoban) Sinema Filmi 1974
 Almanyalı Yârim Sinema Filmi 1974
 Zambaklar Açarken Sinema Filmi 1973
 Yemin (Kavgacı) Sinema Filmi 1973
 Turist Ömer Uzay Yolunda Sinema Filmi 1973
 Bedmen Yarasa Adam Sinema Filmi 1973
 Arap Abdo Sinema Filmi 1973
 Vahşi Bir Kız Sevdim Sinema Filmi 1972
 Tarkan Altın Madalyon Sinema Filmi 1972
 Kırık Hayat Sinema Filmi 1972
 Kader Yolcuları Sinema Filmi 1972
 Aslanların Ölümü Sinema Filmi 1972
 Ayşecik Bahar Çiçeği Sinema Filmi 1971
 Köroğlu Sinema Filmi 1968

